

Dolgo časa sva se tako vozila. Kar Angelu oči nenadoma zažare in hipoma veselo vzklikne:

„So že tu, so že tu! Bistro glej, Jernej!“

Jadra naše barke so se zabliskala v daljavi.

„Juhuhu!“ je zaukal Angelo. In še urneje sva veslala, da nama je curkoma lil znoj s čela in lic.

Kmalu smo bili skupaj. Tudi na barki so naju zapazili in nama spustili dolgo vrvnato lestev navzdol. Preteklo je nekaj minut — in čoln je bil privezan zadaj k barki, midva z Angelom pa sva urno kakor dvoje mačk splezala po vrvi navzgor na krov barke. Komaj pa sva bila na vrhu, je že Angelo zavrisnil od veselja:

„Joj, fige, fige!... Same fige, same fige... fige!...“

Stala sva na krovu in gledala: dno jadrnice je bilo napolnjeno s samimi smokvami, svežimi, sladkimi; povsod, kamorkoli si se ozrl, podolž in počez, od enega do drugega roba krova — same smokve, temno-žolte, mastne in dišeče, da bi se kar zasekal z zobmi vanje...

No, kaj bi še pripovedoval? Jedli smo sladke smokve, jedla Angelo in jaz, jedla oče in stric Blaženko, ki sta vozila barko.

„Oho... oho...“ je cmoknil stric z jezikom. „Jutri bomo pa imeli nekaj cvenka v žepu... ehej! Lepe denarce bomo dobili za te-le fige, kaj, Luka?“

Oče Luka se je skrivnostno namuznil.

„Bomo, bomo...“

Samo to je rekel.

„Juhuhu!“ je zaukal še enkrat Angelo in pridno segal po smokvah. Jadrnica se je bližala pristanišču.

Noč je zvezdice prižgala...

Noč je zvezdice prižgala,
majka zibko prerahljala.
V zibelko je sinka dela,
uspavanko mu zapela:

„Zaspi mi, sinko moj, zaspi!
Očeta sen pričara ti.
Ne zabi svoje on sirote,
v oklepu zlatem pride pote.
Na glavi šlem mu bo žarel,
ob boku bridki meč gorel,
Na iskrem vrancu privihral
in k sebi te na sedlo dal.“

H krilalcem jezdil bo s tebo,
ker vedno priden si tako.
Zasnivaj, sinko, otrok moj,
težko te čaka očka tvoj!“

A detece ne spi,
samo než,
in skoz trepalnice priprte
na mamico preži.
In čudi se in premišljuje,
zakaj ob mili pesemci
o očku
mamica ihti...
Utva.